

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1416/2024
05.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Весне Станковић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Ступар адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2904/23 од 21.02.2024. године, на седници одржаној 05.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2904/23 од 21.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2904/23 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2904/23 од 21.02.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 512/2020 од 20.09.2023. године у усвајајућем делу као и у делу одлуке о приговорима, којим је обавезана тужена да тужиоца за период од 01.02.2017. године до 29.02.2020. године на име неисплаћеног додатка на плату по основу прековременог рада исплати 158.635,68 динара са законском затезном каматом од 08.03.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 07.03.2022. године 76.647,69 динара, по основу приправности 71.910,05 динара са законском затезном каматом од 08.03.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 07.03.2022. године 48.042,78 динара и на име додатка на плату по основу рада на терену 194.095,73 динара са законском затезном каматом од 08.03.2022. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 07.03.2022. године 71.129,49 динара и накнади му трошкове парничног поступка од 323.443,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на део одлуке којим је одлучено о накнади на име приправности и теренског додатка, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност посебне ревизије, Врховни суд је нашао да није испуњен ниједан од услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од правног става који је овај суд изразио у својим одлукама у којима је расправљено питање права полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату по основу приправности и теренског додатка, а правноснажаном пресудом је утврђено да је тужбени захтев тужиоца основан.

Приправност, као посебан облик рада ван радног времена у ком запослени мора бити стално доступан да би, ако настане потреба, извршио неку неодложну интервенцију у знатној мери ограничава слободу кретања запосленог, те се за овај статус запосленима додељује одређена надокнада, јер такав запослени у сваком моменту може бити позван на рад, а дежурство ван радног времена врши се искључиво у циљу обављања посла, као и накнаду по основу теренског додатка обзиром да је тужилац у спорном периоду био упућиван на теренски рад у погранично подручје према ... и друге терене у копненој зони безбедности на југу Србије, када је тужилац по налогу тужене био у константној приправности. Тужена је обавезана на исплату тражених накнада, јер је у обавези да непосредно примењује посебан колективни уговор (важећи у спорном периоду) донет у складу са законом и Уредбу о накнадама и другим примањима запослених у државним органима изабраних, односно постављених лица, којом су прописани услови и параметри за одређивање висине те накнаде, услед чега претходно обраћање послодавцу за остваривање тог права подношењем писаног захтева није услов за покретање судског поступка. Према томе, да ли ће руководиоци органа о том праву да одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, против ког појединачног акта је дозвољена жалба у управном поступку и обезбеђена судска заштита у упоравном спору, није од утицаја на обавезу исплате захтеване накнаде. О захтеваним накнадама тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке овог суда, у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност

предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници из радног односа поднета је 09.03.2020. године, а вредност побијаног дела пресуде не прелази износ од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора очигледно не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега ју је одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић